

Transcripció

Entrevista a Josep Gudiol i Ricart (1904-1985), arquitecte, historiador de l'art i comissari de la Generalitat per al salvament del patrimoni artístic durant la Guerra Civil

“Lluís Rubiralta era un manresà de cor”

[JOSEP GUDIOL]: «Ell era un home de bona fe, era una excel·lent persona i, a més, tenia un interès verdader. Era l'únic de Manresa que tenia una verdadera afició per aquestes coses. Per tant, una persona que es posi davant d'una cosa així salva moltes coses. Perquè jo el coneixia molt, el Rubiralta. Ens coneixíem d'abans, de molts anys. Perquè ell es va casar amb una filla d'en Colomines¹. I amb en Colomines érem íntims amics. Jo em dedicava molt, quan era jove, a la prehistòria. I per això em varen encarregar, quan vaig acabar la carrera d'arquitecte, el Museu d'Arqueologia de Barcelona. És fet meu. Me'l va encarregar en Bosch Gimpera.»

»Naturalment, tothom que escriu unes memòries es posa de protagonista. Probablement ho va ser, perquè era l'únic de Manresa que tenia una autèntica passió per aquestes coses. Per tant, a mi no m'estranya gens que fos en Rubiralta el que ho salvés. A més, en Rubiralta tenia una pràctica tremenda. Havia treballat molt amb el seu sogre, en Colomines, que era un altre entusiasta catalanista a ultrança. Ell ja va viure amb aquest home. I aquest era un catalanista entusiasta i exaltat, inclús. Separatista, vaja... I en Rubiralta, que era un home molt pacífic de caràcter, el qui l'exaltava era en Colomines. Ara, ell era un manresà de cor. Tot el que digui ell de bona fe és veritat, perquè era un manresà de bona fe.»

Data de l'entrevista: 10/6/1981
Preguntes: Joaquim Aloy
Web “El salvament de la Seu de Manresa, l'any 1936”
www.memoria.cat/laseu

---

¹ Josep Colomines i Roca